

at vi fornøhlig i denne Sal have hørt de Anstuelser fremsatte, som jeg vil tillade mig at udvilde som indeholdende den efter min Mening rette Forstaaelse. Det er kun saa Dage siden, at de bleve fremsatte af det ærede Medlem, som sidder ligeoverfor mig og nikker til mig (Tscherning). Dette ærede Medlem har underrettet os om, hvad jeg ved at gjenneulæse Rigsdagsforhandlingerne for 1855 ogsaa har fundet at være fuldkommen rigtig, at saavel i 1855 som i Aarene forud. var der i Sandhed ikke hos Noget eller paa noget Sted den fjerneste Tvivl om, hvad der var fælles Anliggender, og hvad der var særlige, og at der ikke paa noget Sted var Tvivl om, hvad den sande Mening var, dengang man skrev § 2 i Grundlovsindskrænkingsloven. og § 22 i Forfatningsloven af 2den October 1855. Han har meget rigtig udviklet, at denne Opsattelse grunder sig allerede paa Rundgjørelsen af 28de Januar 1852, at den fremdeles har fundet sin Stabfæstelse i Statsregnskaberne og Budgetterne, og at der har dannet sig en traditionel Opsattelse deraf, der i den Grad er fast og sikker, at Misforstaaelse omtrent var ubeløst; jeg troer endogsaa, han har indrømmet, at der slet ikke paa noget væsentligt Punkt har været nogen som helst Misforstaaelse eller forskjellig Opsattelse tilstede heraf. Det er altsaa givet, at den Grundtanke, hvorpaa disse Lovbestemmelser hviler, er factiske Forudsætninger, hvormul Alle have været enige. Under de Forhandlinger i 1855, der gik forud for Grundlovsindskrænkningen og forud for Emanationen af Forfatningen af 2den October 1855, blev der kæmpet mandeligt fra den folkelige Side og netop af de Ordførere, man her helst pleier at høre; men Kampen dreiede sig ikke om det Spørgsmaal, hvorvidt det var tvivlsomt, hvad der i denne Henseende meentes. Det var ikke tvivlsomt, at man til den ene Forsamling og under den ene Forfatning henlagde en bestemt Gruppe af Sager, som man bestemte og nøie kjendte, og under det andet Omraade henlagde en heelt anden Klasse af Sager, med Hensyn til hvilke man ligesaa sikkert vidste, hvilke de vare, om end Ordene vare saa gaadefulde, som den ærede Ordfører har fremhævet, saa at de skulde kunne modtage en hvilken som helst Fortolkning, som

støttede sig til, hvad der staaer i Indskrænkingsloven af 29de August 1855. Jeg tillader mig at henpege paa disse Forhandlinger fra 1855 og at hentyde til, hvorledes det, hvormul Forhandlingerne dreiede sig, alene var Spørgsmaalet om, hvorvidt det var rigtig og hensigtsmæssigt, i Kongerigets Interesse, i de særlige Anliggendes Interesse, at gaade den ene eller den anden af de to Veie, der under Forhandlingerne kom frem, om det skulde være meest betryggende for de særlige Anliggender at vælge den Form, der nu findes i Indskrænkingslovens § 2, nemlig, særligt at opregne den hele Række af særlige Anliggender, og da i den tilsvarende Paragraph af Fællesforfatningsloven at bruge det almindelige Udtryk, der nu er brugt, nemlig at sige, at Alt er fælles, hvad der ikke er særligt, eller omvendt, om det skulde være mere betryggende for de særlige Anliggender, at man i Fællesforfatningsloven opregnede de enkelte Fællesanliggender og da i Grundlovsindskrænkingsloven havde optaget en tilsvarende Talemaade, at Alt var særligt, hvad der ikke var fælles. Det var de ærede Rigsdagsmænd, der nu sidde her i denne Sal, nemlig Rigsdagsmændene for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) og Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen), der dengang stode imod hinanden, vistnok Begge i samme Hensigt og i samme Diemed, nemlig at værne paa bedste Maade om de særlige Anliggendes Omraade; men den Ene havde den ene Opsattelse og den Anden den anden. Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds var en Modstander af det Indhold, som § 2 i Grundlovsindskrænkingsloven har faaet, han var en Modstander af den, baade forsaavidt den indlød sig paa, hvad den har gjort, at opregne enkeltvis de særlige Anliggender, og af den sidste Sætning, den, hvormul man nu vil gjøre Brug, hvor det hedder: „Bestemmelserne i denne Paragraph kunne forandres ved Lov.“ Han var en Modstander af begge Dele, men, mine Herrer, ingenlunde fordi det noget Dieblit var faldet ham ind, at der skulde kunne gøres et saadant Brug af § 2, som de ærede Forslagsstillere have i Sind; nei, han var en Modstander af § 2, fordi han frygtede for, at § 22 i Forordnu-